

Знана вишивальниця, відома просвітянка з Рівного пані Вероніка Велігурська родом із села Тесів. У юному віці дівчинка втратила матусю та залишилася сиротою, адже недаремно кажуть: коли йде батько – дитина напівсирота, а коли йде мама, то дитя стає сиротою... Батько довго не одружувався, але минув час, і взяв собі дружину, Вероніка ж відчула себе зайвою і при першій нагоді покинула батьківський дім і подалася на Донеччину. Цей період життя припав на економічно важкі роки.

– В моєму житті мені завжди щастило на хороших людей. Спочатку в райкомі комсомолу мені допомогли. Я змогла влаштуватися на роботу кондуктором трамваю в промислового містечку Костянтинівка. Згодом зустріла у трамваї жінку, яка виявилася начальником паспортного столу, і, вислухавши мою історію, допомогла із отриманням паспорта. На Донеччині я відвідувала різні курси, адже знання, які ми набуваємо, – це безцінний багаж, який насправді не має ваги, натомість допомагає в житті. Там я закінчила середню школу, а весною разом із друзями подалася на будівництво шахт. Тож незабаром у селищі Білицьке, закінчивши курси, я почала працювати в шахті машиністом електровоза. Вже там закінчила і курси кранівника. І хоча ніколи не думала, що це буде моя основна професія – кранівником пропрацювала більше тридцяти років. Згодом отримала від тата лист, що він взяв ділянку під забудову. І я з радістю повернулася на Рівненщину та влаштувалася кранівницею у Рівненське будівельне управління, – розповідає пані Вероніка про роки юності.

Перший об'єкт, на який направили Вероніку – це був Рівненський льонокомбінат, масштабне будівництво, яке саме тоді будувалося. Корпус технічних тканин, адміністративний корпус, цех побутових тканин, водонапірна вежа, очисні споруди, гуртожиток № 5 – це все споруджувалося за участі нашої героїні.

Перед запуском корпусу технічних тканин набирали і направляли людей на навчання в Іваново та Оршу, де вже на той час діяли льонокомбінати. Вероніка, що постійно тягнулася до знань, і собі захотіла навчитися, щоб працювати на виробництві. Дівчина двічі записувалася, і двічі її начальник зупиняв. Коли ж 2 лютого 1963 року запустилася перша

черга та чесальний цех, начальник Вероніки Велігурської повів її, щоб показати виробництво. І зайшовши у заплинений шумний чесальний цех, дівчина зрозуміла, від чого її застерігають. До сьогодні вона з вдячністю згадує керівника, який не відпустив її тоді навчатися...

Крім Льонокомбінату Вероніка Олексіївна будувала чи не кожний завод у Рівному, школи, будинки та ще багато об'єктів, які будувалися за її участі.

– А який був Льонокомбінат на весь світ – потужне підприємство, продукція якого славилася за межами Союзу! Обурює, що славна історія комбінату завершилася так плачевно – самі руїни, і тільки у спогадах він постає у всій своїй величч та потужності. Та ця сумна доля спіткала не тільки текстильного гіганта, а й багато інших заводів, що працювали в Рівному: молокозавод, радіозавод, тракторний та інші.

Пані Вероніка Велігурська - щира українка, у свій час активний член осередку Товариства української мови (майбутня «Просвіта»), що почало діяти в Рівному з 1988 року. А також вона багато років співала в хорі «Просвіта» під керівництвом Ірини та Лесі Міськових. Колектив хору їздив Україною, несучи в маси українську пісню, українське слово та відроджуючи національні основи українства. В Союзі українок наша героїня з першого дня.

– З малих літ у мене була тяга до рукоділля, але ж нікому було мене вчити та й можливості такої не було. Вишивання – це дар від Бога, моя стихія, мене тому ніхто не вчив, все саме прийшло. Немає людей, які б нічого не вміли, Бог кожному дає талант, тільки не кожен за життя встигає його розвинути, а дехто зариває в землю, – впевнена майстриня. – У той час